

Věc: Poděkování a omluva

Vážený pane starosto, vážené kolegyně a kolegové,

Srdečně Vás zdravím a rád bych Vám touto cestou poděkoval za svolání schůzky k projednání výpovědi, kterou jsem minulý týden ve středu 27. 10. 2010 vyslechl, svou reakci k ní vyjádřil otevřeným dopisem a v něm Vás o setkání požádal. Velmi si toho vážím. Z Vašeho úvodu vyplynulo, že jste se již předchozí den se svými spolupracovníky sešel a byl tak zasvěcen do této události. Z Vašich závěrečných slov o loučení se s odcházejícími pracovníky mi došlo, že v podstatě již nebude o čem jednat, bylo rozhodnuto předem. Přes tento fakt považuji úterní setkání za velmi důležité. Označil jste schůzku za oboustranně nepříjemnou, s tím, že jste posazen mezi dvě barikády, které těžko naleznou styčné body. Na tomto místě mi dovoluji poznamenat: já nevystřelil první, jen se bráním zcela nepochopitelnému a nesmyslnému bezpráví, o němž nevím, odkud a proč se bere. Už vůbec jsem neměl v úmyslu barikády stavět, spíše naopak je pomoci odstraňovat, jsou-li na úřadě nějaké. A co se týká styčných bodů, měl jsem jich na schůzku připravených deset (rozjednané pracovní skupiny, spolupráce na poli ÚAP, školení, atd..) a hovořil o nich jako poslední z účastníků schůzky. Naneštěstí již bez efektu.

Poté jste předal slovo tajemnici úřadu paní Naděždě Studecké, která odsouhlasila Váš vstupní proslov a za základní problém diskutovaného tématu označila nedodržení fondu pracovní doby. Zvláštní bylo, že neměla u sebe žádný výtisk z evidence docházky, abychom prošli mé příchody a odchody. Zjistili bychom totiž, že řadu dní jsem odcházel kolem 17:30 i 18:30, čímž jsem si nad-dělával chybějící hodiny z pondělních tréninků. Předpokládal jsem, že kolega Robert Černocký tyto hodiny zavede korekcí do systému a tím bude docházka v pořádku. Netušil jsem, že není ochoten tuto korekci provést, dnes už víme proč. O tom, že mi chybí 2 hodiny z minulého měsíce způsobené mým přehlédnutím korekcí v systému na konci měsíce září, za což jsem se e-mailem omluvil jemu i paní tajemnici na počátku měsíce října, že mi k nim nutně chybí další hodiny z pondělních tréninků a v podstatě není jiný prostor, kdy je nahradit, věděl. Pro mne z (ne)pochopitelného důvodu zmínila paní tajemnice informaci, že jsem v Sokole ve sporu. Přestože to nijak nesouviselo s tématem schůzky, vysvětlil jsem Vám, že se jedná o letitý spor o výměnu tréninkových hodin oddílu volejbalu žen a oddílu šermu. *(Pozn.: Starší ženy trénují od 18:00 do 19:30 a my s dětmi ve věku 10-17 let původně trénovali od 19:30 do 21:15. Po 3 roky nebyly ochotny vyhovět změněným podmínkám v našem oddíle a ani výkonný výbor v čele s předsedou Sokola se nás nezastal. Každý soudný člověk by upřednostnil děti, které navíc dojíždějí z okolí Šternberka, před staršími ženami. Proto ten přesun na 15:00. Pokud z toho vyplývá, že pojmenováním problému se stávám problémovým člověkem, pak se všem zúčastněným v tomto sporu omlouvám. Já však tento názor nesdílím. Škoda, že pro objektivní posouzení paní Studecká nezohlednila společenský přínos mé již ve Šternberku šestileté veřejné aktivity ve sportovní oblasti trénováním dětí, která již druhým rokem vyústila v pořádání zářijového turnaje pro děti a v neděli 31. 10. pořádáním veteránského turnaje za účasti závodníků z Polska. Myslím si, že tato akce byla zajímavou reprezentativní tečkou za minulým měsícem a několika desítkám veteránů i ojedinelým divákům přinesla příjemné zážitky z pobytu ve Šternberku).* Paní tajemnice poté srovnávala práci běžné úřednice, dodržující docházku, s polovičním platem, než mám já, a mou práci koncepční, tvůrčí napříč celým úřadem. Toto srovnání značně kulhalo a jen vyjádřilo naprostou neznalost charakteru práce, který jsem vykonával. Na můj argument o vyšší důležitosti kvalitně odvedené práce vůči několika minutám v systému docházky, nebyl vůbec brán zřetel.

Po paní tajemnici krátce mluvil Robert Černocký, který rovněž odsouhlasil úvod pana starosty i slova paní tajemnice. Zdůraznil, že mne dvakrát upozorňoval, abych si hlídal docházku. Že jde ve skutečnosti o něco jiného, než o mou docházku, bylo zřejmé, když začal mluvit o mé účasti na pietním aktu u Tylova divadla. Označil tuto akci za předvolební tah pro něj méně oblíbené politické strany. Vůbec nepochopil, že já s tou stranou nemám nic společného a že jsem pouze vyjádřil zájem o osud divadla **(Pozn.: Později jsem zjistil, že Město Šternberk nevyčerpal všechny možnosti k jeho záchraně!)** a svůj občanský postoj, na který mám dle Ústavy této země právo. Argument, že to bylo v pracovní době, byl lichý, protože v pondělky mám zaměstnavatelem povoleno odcházet v 15:00 a k divadlu jsem šel po zkráceném tréninku. Vzhledem k tomu, že tam osobně nebyl, viděl pravděpodobně video, které tam někdo natáčel, nebo fotografie, nebo se mu prostě jen někdo zmínil. Aby bylo jasno, mně vůbec nevádí, že u divadla někdo fotografoval nebo natáčel, je to jeho právo. Co se mi však bytostně přičí, je fakt, že mou účast u divadla zmanipuloval Robert Černocký proti mně a udělal z ní zlý úmysl vůči zastupitelstvu. Považuji to za velmi nízké jednání, silně zapáchající estébáckými metodami minulého totalitního režimu.

Přímo mne však šokoval proslov Romana Sobkuliaka, v němž zmínil, že zvažoval, zda nezavolá polici, když v pátek zjistil mou přítomnost v práci. Opravdu nechápu, co se mu honilo hlavou, proč jsem se stal obratem dne veřejným nepřítelem číslo jedna? Nad tím mi zůstává rozum stát. Výpověď, kterou jsem ve středu nepřijal, byla k 31. 10. 2010. Je tedy logické, že jsem přišel v pátek 29. 10., což byl poslední pracovní den před daným termínem, do své kanceláře. Krátce chci jen okomentovat, že jsem měl již zrušený přístup do počítače a tím i do sítě a že jsem měl v podstatě znemožněno pracovat na tom, co jsme s kolegyní Martinou Davidovou den před tím začali a na čem jsme se domluvili, že v pátek dokončíme. Nemluvě o riziku přepsání úprav externí firmou při synchronizaci dat a aplikací, kterému jsem chtěl zabránit. Odešel jsem a vrátil se odpoledne označit odchod, aby mi nechyběly hodiny (*nebo spíše naznačit nesmyslnost a zbytečnost takto nastaveného systému*).

Vrcholem všeho byla reakce na mé argumenty stran používaného vlastního notebooku a programového vybavení ArcGIS. Cituji R. Sobkuliaka: "Martine, my jsme to po tobě nepožadovali." Zcela tím zbořil zářijovou dohodu o smyslu mého přijetí a současné spolupráce pro dva odbory, na niž jsme se domluvili. Byla to komedie, zklamal jsi mne, Romane.

Možná právě z těchto „zvláštních“ důvodů jsem dosud neměl předloženu svým zaměstnavatelem náplň práce, která má být nedílnou součástí smlouvy!! Abych svému zaměstnavateli usnadnil ji sepsat, poslal jsem mu svůj výkaz prací za září. Proč jej nevyužil? Takto se dostal do situace, že ne vše z jeho strany bylo formálně v pořádku!!

Když to celé domyslím do konce, je komické dostat výpověď za údajné nedodržení pracovní doby a pak mít zaměstnavatelem znemožněno odpracovat celé pensum 8 hodin v poslední pracovní den měsíce. Sečtu-li a podtrhnu vše výše uvedené, vychází mi z toho naprosto (ne)pochopitelný stav věcí: Ačkoliv při jednání ani jednou nepadlo slovo loajalita, vše se točilo nápadně jen kolem docházky, a to bez výpisů z její evidence, je naprosto průhledné, že pravou příčinou odchodu ve zkušební době není docházka, ale právě ústně vytykaná údajná neloyalita.

Tento fakt podtrhla paní tajemnice v diskusi zmíněnou poznámkou o minimální demokracii v interních předpisech a instrukcích pro chod samosprávy. Toto konstatování považuji za závažné a mělo by být podrobeno právní analýze. Nebo někomu vyhovuje právní stav z padesátých let? Co vy na to naši zákonodárci?

Pane starosto, rozešli jsme se stiskem ruky a oboustranným konstatováním, že je nám rozchod líto. Přemýšlím o tom, kdo z nás více ztratil. Více než o to, že jsem díky intrikám přišel o velmi zajímavou tvůrčí koncepční práci se zajímavými lidmi a v prostředí, kde jsem se cítil jako ryba ve vodě, jde o ztrátu víry v opravdovou demokracii, kterou se tu již po dvacet let snažíme budovat. Oba jsme pravicového smýšlení, demokratické ideály bychom mohli mít velmi podobné či blízké, a přesto v tyto poslední dny dostala demokracie pěknou nakládačku. Musela se sklonit před úřednicko-lokajským diktátem a obávám se, že se z toho hned tak nevzpamatuje. Já to považuji za navýsost alarmující zjištění. Má očekávání byla zklamána. Pane starosto, od Vás jako předsedy demokratické strany, které jsem dal svůj hlas ve volbách, jsem čekal, že usměrníte nadměru přemrštěnou snahu vedoucího stavebního odboru o naočkování vnitropoliticko-úřednické loajality a že se mne zastanete s ohledem na vykonanou práci. (*Smůlou je, že jsem už nedostal prostor Vám ji předvést.*) I důvod v napsané výpovědi (2 pozdní příchody /opravdu nevím, nesledoval jsem to, podstatná pro mne byla práce/ a 1 předčasný odchod /-5 min., abych stihl vlak/) jste mohl s nadhledem přetransformovat například v návrh pro paní tajemnici na snížení mého osobního ohodnocení. Bylo by to adekvátní vůči docházkovému „prohřešku“ na rozdíl od výpovědi za bez připomínek odvedenou práci. Vy jste však mlčel.

Dovolte mi na závěr, abych se tímto omluvil Vám, pane starosto, všem kolegyním a kolegům, s nimiž jsem navázal velmi dobré pracovní vztahy, plánoval s nimi uskutečnit vize nejen na poli GIS, za to, že jsem se plně věnoval práci a zajišťoval pro vás servis dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí, že jsem šetřil finanční prostředky úřadu, že jsem zapracovával data a školil vás bez pracovní náplně, že jsem byl aktivní, samostatný, vstřícný, že mne práce bavila a že jsem nevěděl, že se tímto mohu stát několika jedincům nepohodlný.

Snad již chápete, proč jsem výpověď nepodepsal a nepřevzal, nikdy nepodepíši a nepřevzmu.

S díky za dosavadní příjemné chvíle mezi vámi a přátelským pozdravem

Ve Šternberku dne 5. 11. 2010

Kontakt: Ing. Martin Látal, Jiráskova 42, 785 01 Šternberk, tel.: +420723854256, martin.latal@psmorfeus.com